

Sygn. akt V K 467/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2019 roku

Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie, w V Wydziale Karnym:

w składzie:

Przewodniczący: Joanna Kasicka

Protokolant: Agnieszka Sitko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 września 2019 roku

sprawy

T. J.,

syna B. i E. z domu N.,

urodzonego (...) w S.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 16 lutego 2019 r. w S. przy ul. (...) z (...) prowadził samochód osobowy M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), nie stosując się do zakazu prowadzenia pojazdów orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód z dnia 5 listopada 2015 r., sygn. akt VI K 262/15, i decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami Prezydenta Miasta S. z dnia 15 marca 2017 r., nr (...)

tj. o przestępstwo z art. 244 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. **T. J.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za przestępstwo to, na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k., wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 42 § 1a pkt 1 i 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 (pięciu) lat,

III. na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 180 (sto osiemdziesiąt) złotych opłaty.

VK 467/19

UZASADNIENIE

16 lutego 2019 r. J. T. i K. F. – funkcjonariusze Komendy Miejskiej Policji w S. pełnili służbę w patrolu umundurowanym, zmotoryzowanym. Około godziny 7.45 na ulicy (...) z (...) wymienieni zatrzymali do kontroli drogowej kierującego samochodem marki M. o nr rej. (...), albowiem poruszał się on z prędkością 75 km/h w miejscu, gdzie administracyjnie dopuszczalna była prędkość 50 km/h. Funkcjonariusze ustalili, że kierującym tym pojazdem jest T. J.. Zatrzymany od razu oświadczył, że nie ma prawa jazdy, gdyż dokument ten został mu wcześniej zatrzymany za jazdę w stanie nietrzeźwości. Jeszcze na miejscu zdarzenia funkcjonariusze ustalili, że oskarżonego obowiązuje

zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres od 10.01.2015 r. do 10.07.2019 r. T. J. w trakcie kontroli policyjnej oświadczył, że jechał do pracy i jest spóźniony, bo zaspał. Dlatego też postanowił wsiąść do samochodu.

dowód: zeznania J. T. k.6-7

Decyzją Prezydenta Miasta S. z dnia 15 marca 2017 r., sygn.. (...) T. J. cofnięto uzyskane uprawnienia do kierowania pojazdami tj. kat. B na okres 4 lat od dnia 1.12.2015 r.

dowód: kopia decyzji k.16

Wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 5 listopada 2015 r., sygn.. akt VIK262/15 T. J. uznano za winnego dwóch czynów kwalifikowanych z art.178a§1 kk i za przestępstwa te stanowiące ciąg przestępstw z art.91§1 kk, sąd wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i 4 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym z zaliczeniem okresu zatrzymania prawa jazdy od dnia 10 stycznia 2015 r.

dowód: odpis wyroku k.27

T. J. był też kilkakrotnie karany za wykroczenia w ruchu drogowym.

dowód: informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy

ruchu drogowego k.33

T. J. pracuje w serwisie samochodowym, gdzie zarabia około 2600 zł. do 3400 zł. i ma na utrzymaniu jedno dziecko w wieku 6 miesięcy.

Oskarżony był wielokrotnie karany sędownie, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu, ale także za przestępstwo z art.226§1 kk i art.280§1 kk.

dowód: dane osobopoznawcze k.58

dane o karalności k.24-26

T. J. przesłuchany w charakterze podejrzanego w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu zdarzenia chciał jechać do pracy po pieniądze a następnie wrócić do domu i z ciężarną partnerką pojechać po rzeczy dla dziecka. Oskarżony wiedział, że sąd orzekł wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów. Nadto T. J. znał treść decyzji administracyjnej.

Oskarżony przesłuchany przed sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że przeprasza sąd za to, że nie przestrzegał zakazu. Wydawało mu się, że dobrze robi łamiąc zakaz, gdyż chciał zrobić zakupy dla syna.

/wyjaśnienia T. J. k.36-37, 58/

Stan faktyczny w niniejszej sprawie może być ustalony w oparciu o całokształt materiału dowodowego, a przede wszystkim w oparciu o zeznania J. T., a także w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego i o dowody z dokumentów w postaci: odpisu wyroku, kopii decyzji, informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, danych osobopoznawczych, danych o karalności.

Dowody z dokumentów zostały wytworzone przez uprawnione do tego podmioty i jako takie zasługują na przymiot wiarygodności. Również oskarżony nie podnosił okoliczności, które wskazywałyby na ich niewiarygodność.

Zdaniem Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie na wiarę w pełni zasługują zeznania wymienionego świadka, które są stanowcze, konsekwentne, logiczne i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym, w tym z wyjaśnieniami oskarżonego. Warto podkreślić, że policjant ten nie ma żadnego powodu do bezpodstawnego

obciążania oskarżonego, zaś zdarzenie dotyczyło wykonywanych przez niego obowiązków służbowych. Podkreślenia wymaga również okoliczność, że J. T. zatrzymała oskarżonego w związku z przekroczeniem prędkości administracyjnie dopuszczalnej na ul. (...) z K.. Przyczyną kontroli drogowej było niewłaściwe zachowanie oskarżonego jako kierującego pojazdem mechanicznym i możliwość stworzenia przez niego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Funkcjonariusz policji, z racji wykonywanego zawodu, był upoważniony do tego, aby samochód oskarżonego zatrzymać i przeprowadzić rutynową kontrolę dokumentów jego kierowcy oraz kierowanego przez niego pojazdu.

W tym miejscu warto podkreślić, że T. J. miał wiedzę co do treści wyroku sądu i decyzji administracyjnej. Na powyższe wskazują nie tylko zeznania przywołanego świadka, ale przede wszystkim wyjaśnienia samego oskarżonego i to zarówno te złożone w postępowaniu przygotowawczym, jak i przed sądem. Innymi słowy T. J. miał wiedzę co do tego, że w dniu 16 lutego 2019 r. prowadząc samochód osobowy nie stosował się do orzeczenia Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie i decyzji Prezydenta Miasta S. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami. Motywy działania oskarżonego nie mogły w żadnej mierze przesądzić o jego niewinności, ani też nie miały wpływu na wymiar orzeczonej wobec niego kary. Po pierwsze zauważyć należy, że bez względu na to, z jakiego powodu oskarżony śpieszył się do pracy, czy to dlatego, że był już spóźniony a miał w tym dniu świadczyć pracę, czy to dlatego, że jechał po odbiór wynagrodzenia, czy też z obu powodów jednocześnie, to żadna z tych sytuacji nie była nadzwyczajna tj. usprawiedliwiająca choćby w najmniejszym stopniu jego zachowanie. Tym bardziej, że oskarżony, jak sam wyjaśniał, jeszcze w tym samym dniu zamierzał kierować samochodem, bo wybierał się po ubrania dla nienarodzonego dziecka. O ile wszystkie te czynności były w tej dacie konieczne do wykonania, a oskarżony w miejscu pracy odebrał pieniądze, to miał wystarczające środki, aby skorzystać z innych możliwości transportu np. tramwajów, autobusów, taksówek, uprzejmości przyjaciół, znajomych sąsiadów itp.

Zatem sprawstwo T. J. w zakresie czynu polegającego na niedostosowaniu się do zakazu sądu i orzeczenia administracyjnego nie budzi wątpliwości.

Swoim zachowaniem T. J. wyczerpał znamiona przestępstwa, o którym mowa w art.244 kk w zb. z art.180a kk w zw. z art.11§2 kk. Czyn, którego się dopuścił jest społecznie szkodliwy w stopniu wyższym niż znikomy. Co więcej, stopień społecznej szkodliwości tego przestępstwa jest znaczny. Orzekając wobec wymienionego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu drogowym w sprawie VIK 262/15 sąd orzekł o jego czasowym wyeliminowaniu z ruchu drogowego, albowiem T. J. jako sprawca czynu z art.178a§1 kk nie zasługiwał na zaufanie społeczne, nie był gwarantem bezpieczeństwa tego ruchu. A tymczasem T. J. zlekceważył orzeczenie sądu, zlekceważył też decyzję Prezydenta Miasta S., czego konsekwencją jest omawiany wyrok. Bez wątplenia na wymiar orzeczonej w niniejszej sprawie kary miała wpływ dotychczasowa karalność oskarżonego. Jako okoliczności łagodzące sąd poczytał, że oskarżony nie utrudniał prowadzonego przeciwko niemu postępowania i oświadczył, że czynu swego żałuje.

Z tych przyczyn sąd uznał karę 8 miesięcy pozbawienia wolności za karę adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu i do stopnia zawinienia, jak również wystarczająco oddziałującą prewencyjnie, zarówno w kontekście indywidualnym, jak i społecznym. W tym miejscu podkreślić należy, że oskarżony w przeszłości był już skazywany na kary bezwzględnego pozbawienia wolności i kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszaniem ich wykonania. Niniejszego czynu dopuścił się w okresie próby, o której orzekł Sąd Rejonowy Szczecin – Zachód i Prawobrzeże w sprawie IVK 631/14.

Sąd był zobligowany po myśli art.42§1a pkt 1 i 2 kk do orzeczenia wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Biorąc pod uwagę okoliczność, że T. J. nie respektował dotychczasowych orzeczeń, sąd uznał za konieczne jego wyeliminowanie z ruchu drogowego na okres 5 lat.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 180 zł.